

[Finansministeren.]

i år, var som bekendt, at udenrigsministrene fra de seks lande, der er medlemmer af kul- og stålfællesskabet, enedes om det fælles mål at søge at videreføre den europæiske integration og i dette øjemed nedsatte en komité i Bruxelles under ledelse af den belgiske udenrigsminister, Spaak.

England blev indbudt til at deltage i arbejdet og modtog invitationen, bl. a. under henvisning til, at den britiske regering var interesseret i at sikre, at der ikke fandt dobbeltarbejde sted, og at der blev taget tilbørligt hensyn til allerede eksisterende organisationers funktioner, som f. eks. til OEEC, samt til de berørte ikke-deltagende landes synspunkter. Det var udfra disse synspunkter, at England accepterede at gå ind i arbejdet i Bruxelleskomiteen.

Den danske regering har med stor interesse fulgt det arbejde, der i de forløbne måneder er blevet udført i Bruxelles. Vi er gennem vor repræsentation i Luxembourg og som medlem af OEEC i store træk blevet holdt underrettet om arbejdets gang. Stillingen kan kort siges at være den, at der nu er udarbejdet en del ekspertrapporter, der indeholder en række alternative forslag, som det derefter vil blive de politiske instansers opgave at tage stilling til.

Da der således i øjeblikket kun foreligger meget brede principbeslutninger, hvorom man endnu ikke ved, hvorvidt og — i bekræftende fald — i hvilken form de vil blive gennemført i praksis, er det ikke muligt på indeværende tidspunkt på mere konkret måde at tage stilling til de problemer, Messinakonferencen hidtil har rejst.

Jeg skal så svare på nogle af de spørgsmål, der under finanslovdebatten er blevet fremdraget vedrørende finansministeriets område. Det ærede medlem hr. Erhard Jakobsen kom bl. a. ind på spørgsmålet om en omlægning af vort skattesystem. Det ærede medlem mener, at vi ved at forlade indkomstbeskatningen for alle indkomster under en snes tusind kroner og gå over til en mere omfattende forbrugsbeskatning ville kunne undgå det ret udbredte skattesnyderi. Det ærede medlem ønskede nedsat en skattekommision til overvejelse af hele forbrugsbeskatningen. Jeg mener ikke, det skulle være nødvendigt at nedsætte en stor kommission for at undersøge de tekniske

spørgsmål i denne forbindelse; heri skal ikke ligge, at jeg ikke mener, det ville være rimeligt at undersøge disse tekniske spørgsmål, men jeg tror, det vil være muligt at drøfte de problemer, det ærede medlem har rejst, i det udvalg, som er nedsat vedrørende hele skattereformen. I skattereforforslagene er der jo medtaget en række bestemmelser om skærpet ligning, og det vil være rimeligt med udgangspunkt i en drøftelse af disse bestemmelser også at komme ind på det forslag, det ærede medlem har stillet.

Det ærede medlem hr. Rager spurgte, om staten ikke på en eller anden måde kan hjælpe Københavns kommune til bedre lånemuligheder. Hvorvidt der er grund til specielt at hjælpe Københavns kommune, kan man jo altid drøfte, men jeg vil dog her gøre opmærksom på, at staten ved at fastholde den finanspolitik, som vi nu er slået ind på, yder bidrag til, at det efterhånden skulle blive noget lettere for kommunerne at få deres lånebehov dækket. Det er jo rigtigt, som det ærede medlem var inde på, at det ville blive endnu lettere for kommunerne at få dækket deres lånebehov, såfremt de ligesom staten søgte at mindske dette ved i højere grad at gå over til selvfinansiering.

Det ærede medlem hr. Weikop har udtrykt ønske om, at avancebestemmelserne i loven om forbrugsbegrænsende foranstaltninger måtte blive ophævet, idet han anfører, at disse bestemmelser blev indsat i loven for at hindre, at de erhvervsdrivende kunne lægge afgifterne på de varer, som de havde på lager, og derved opnå en ekstra fortjeneste. Lovens avancebestemmelser tog imidlertid ikke alene sigte på lagervarer, men havde til formål at hindre, at der ved salg af de pågældende varer foruden den hidtidige normale avance tillige blev beregnet avance af afgiften. Man ønskede med andre ord at undgå, at enkelte erhvervsgrupper som følge af afgiften fik øgede indtægter, samtidig med at den øvrige befolkning måtte begrænse forbruget. Lovens avancebestemmelser tilsigter alene at undgå, at der beregnes fortjeneste af afgiften, medens man ikke iøvrigt tilsigter en avancekontrol på områder, hvor den fri konkurrence gør sig gældende. Det blev derfor ved loven udtrykkelig fastsat, at der bør gives